

1) אדר היקר ועקביו הצאן / עקביו הצאן / עמוד קיט: הפחד הנפרז הוא נוטל את זיו החיים של האדם ושל כל חייו המרגיש. אין דבר רע ואכזרי בעולם דומה לו. הוא מגדיל את כל הרעות יותר באין ערוך مماה שמה, ומ);}יל את זההר כל הטובות, בחתירחו אשר יחתור מתחת לאשיותיהם להגוזים שם צפונה רעה, תחת הטוב הגלי. מקור כל חולשה וכל ריפוי חמרי מוסרי ושכללי, הוא רק הפחד העובר את גבולו ; הוא יאינם על האדם, שלא יעשה כל דבר לישועתו, שלא ינקף אצבע להצלתו, שמא ינזק, שמא יביא עליו רעה לא יכול כפירה, עד שהוא עושהו לחלש ומלא ריפוי, עד שמעצלות ואפס מעשה הוא נופל בכל רע.

2) מוסר אביך / מדות הראייה / פחדנות: הפחדים הם פתיות גמורה, אין לאדם לפחות כלל כי-אם להזהר, יותר שהוא פוחד הוא נופל, וכשהוא מתפחד, מעצם הפחד בא לו המכשול. ע"כ צרייך הוא להתגבר בשכל לדעת שאין לו כלל ממה להתפחד. כל צירוי הפחד הנם רק צבעים פזוריים מצירור גדול שצרכיים להשלימו, וכשמלאים אותו הם מצטרפים לכובלו המשיך בטחון גדול ועצום מאד, הממלא את כל הנפש עז וגבורה. והמציקין עצם וכל צללי בלחותיהם מתחפכים לכחות מסעדים ועווזרים, המשמחים ומרחיבים את הדעת, ומציאות הרע והקלקל שבhem כלה לגמרי, ומרץ- החיים שבhem מתחפץ לכך מעודד באומץ קודש, ושונן ושמחה ישיגו, וחזרות ד' מעוזכם.

3) עין איה / ברכות ב / פרק תשיעי-הרואה / קעד. ברכות ס/א: ההוא תלמיד דהוה שקייל ואזיל בתירה
דברי ישמעאל, חזיה דקה מפחיד אל חטאה את שנאמר "פחדו בציון חטאיכם", אמר לו "אשרי אדם מפחד תמיד" ההוא בדברי תורה הוא דעתך. הפחד יבא מפני מצב הנפש שאינו דומה ומתאים אל המציאות הכללית, כי כל דבר ועניין המתאים אל המציאות הכללית אין לפחד ממנו. ע"כ מישאין בידו חטא ולא הפסיד יחושו אל המציאות הכללית לא יפחד כלל. רק החוטא, שנטק את נפשו מסדר המציאות הישר ע"פ דרכיו המעוותים, הוא יפחד. ובכלל לפי מושגי השכל הטהור אין מקום לפחד, ע"כ כל זמן שהאדם הולך בדרך היושר הוא מתייחס אל השכל ודבק עמו, אינו מוכשר להיות מתפחד. אמנס בהעotto דרכו ויצא מדרך השכל אל אשר ישאהו הדמיון, אז כבר יש מקום לפחד, כי בסדרי הדמיון ישנים הרבה בלחות נראות. ע"כ מאן דמפחד אין כ"א חטא, הנקשר אל הדמיון ושולט עליו הפחד, שהוא בא מהדמיון המתפרק על הדעת

ה. **רבי אילעאי ביר אליעזר אמר, במערה היו יושבים ושמו קול מעל גבי המערה, כסבירין היו שבאו עליהם אויבים, דחקו זב"ז והרגו זא"ז יותר ממה שהרגו בהם אויבים.** הדמיון, לא בלבד שיפועל רעה במאורע פרטי, במקומות שהמצב בפרטיותו מכשיר את קלקלתו, כי"א הוא עושה את הרושם הרע שלו על כל מהלך החיים, מרחיק את האדם מקשרו הגון וכשר עם העולם הגדול והרחב. ולא רק מפני פחד אויב הדורש מחייב לשעתו הוא בא במערה הסוגרת בעדו את האור העליון הבahir המAIR את כל העולם כולו בכבוזו, כי"א מצד עצמו טשטוש החיים ושנאת האור, שהדמיון הרע מטיבע בנפש תכוונה קבועה לשבת במערה. והרשמיים הבאים מהעולם החיצוני הם עצמם נחפכים לדברים אiomים ומפחידים, והסדר המעשוי שהדמיון פועל להכשוו ולהביאו לידי מעשה, הסנדל המסומר, הוא בעצמו נחפץ לכלי מחבל, לרועץ ולרוצץ יותר מכל אויב.

ו. **רמי בר יחזקאל אמר, בבייהם"ד היו יושבים ושמו קול מאחרי ביהם"ד, כסבירין היו שבאו עליהם אויבים, דחקו זב"ז והרגו זא"ז יותר ממה שהרגו בהם אויבים.** לא דוקא את הפעולות החומריות, את החיים החשכיס של עסקי החומר, מהפץ הדמיון לרעה, כשידו כבודה מצד ההתרומות היתירה לצד, מהפץ ג"כ את האור לחושך. וממקום שהאורות צריכה לצאת, מביהם"ד, ממש יוצאה מראה ופחד רעה. דברי אלקים חיים המסייעים עז וגבורת, מתחפכים בידי בעלי הדמיון הcovב לדברים נסדים, מזיקים ומפחידים פחד רעה. וכי"ז בא מצד הירידה הראשונה של עזיבת ד' וחדלון ההסתכלות של דעת אלחים באמת. ע"כ נכנס קול זועת הפחד הדמיוני הנחפץ לרועץ, גם בבייהם"ד, ועשה שמות יותר מכל צר ואיב.